Slovenski center PEN

mira

Ženski odbor
Slovenskega centra PEN
www.mira.si

Literarna nagrada mira za leto 2020

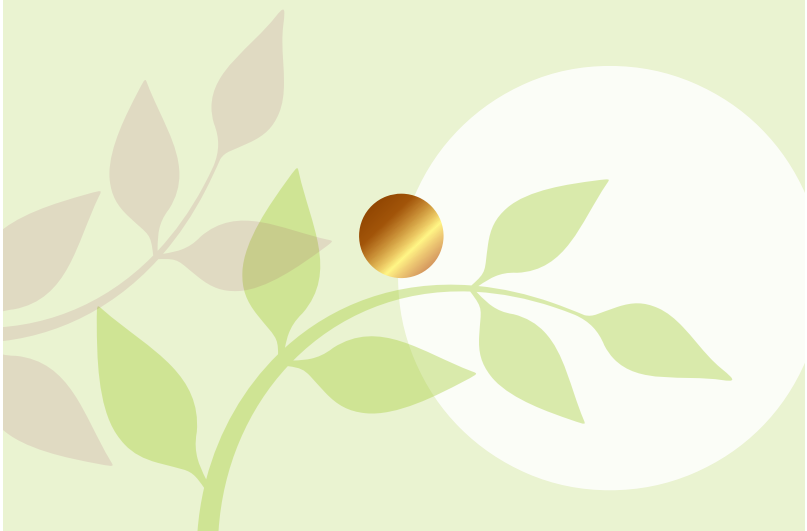

Po deželi slovenski se plazi duh literarnega snobizma

Tudi letošnji nabor nominirank kaže,

še nimam novega besedila
še nimam novega besedila
še nimam novega besedila

Tanja Tuma

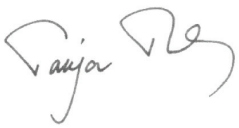

še nimam novega besedila
še nimam novega besedila
še nimam novega besedila

Foto: Salvatore Marrazzo

Barbara Korun

Rodila se je leta 1963 v Ljubljani, kjer je tudi diplomirala iz slovenistike in primerjalne književnosti in skoraj dve desetletji učila slovenščino na gimnazijah. Nekaj let je delala tudi kot lektorica in dramaturginja v slovenskih gledališčih, sedaj ima status samozaposlene književnice.

Njena zbirka *Ostrina miline* (1999) je bila nagrajena na slovenskem knjižnem sejmu kot najboljši prvenec leta, njena četrta zbirka *Pridem takoj* (2011) pa je dobila Veronikino nagrado kot najboljša slovenska zbirka leta, nagrado zlata ptica za posebne dosežke v poeziji in bila nominirana za kritiško sito. Piše tudi kritike in eseje ter aktivno promovira poezijo, ki jo pišejo ženske.

Sodelovala je v uredništvih Nove revije in Apokalipse, bila članica PEN, iz njega zaradi spolno diskriminiranega (ne)sprejemanja novih članic protestno izstopila, sedaj sodeluje v upravnem odboru DSP. Je deklarirana feministka ter prostovoljka v slovenskih azilnih centrih.

Zadnjih osem let organizira redna mesečna srečanja ob branju novih zbirk slovenskih pesnic *Pesnice za pesnice*, ki so zasnovana na stanovski solidarnosti. Kot recitatorka pesmi Srečka Kosovela je sodelovala z vsestranskim glasbenikom, tolkalistom Zlatkom Kaučičem, pri nastajanju CD-ja Vibrato tišine, režirala pa je tudi monodramo, priredbo Cankarjeve *Gospe Judit*, z Lenčo Ferenčak. Njeno pesniško delo je bilo objavljeno v štirinajstih samostojnih knjižnih prevodih in v preko osemdesetih antologijah v več kot dvajsetih jezikih. Je tudi dobitnica dveh italijanskih mednarodnih nagrad – Leandro Polverini (Anzio, 2014) in Regina Coppola (Baronissi, 2016). Njena zadnja, šesta zbirka pesmi *Vmes* je izšla leta 2016 in bila nominirana za Veronikino nagrado.

Živi in ustvarja v Ljubljani.

Hannah Arendt poroča o sojenju Eichmannu Jeruzalem, Izrael, maj 1962

Za to poezija ne zadostuje.
Več tisoč strani poročil.
Vsaka beseda ima pred sabo ime.
Vsako ime je človek: telo in duh.
Vsakdo naj odgovarja za to,
kar je rekel, kar je storil.
Ne pred Bogom, pred ljudmi.
Pred sodniki.

Tu ni prostora za poezijo.
Vrstijo se paragrafi, pravila, člen
za členom. Zakoni, ustave,
resolucije, amandmaji.
Obupen poskus – edini, ki šteje –
zagledati zlo, ga povezati z imenom,
ime z osebo, osebo postaviti pred sodišče.
Potrpežljivo slediti vsaki vijugi črk,
ne da bi izgubili smisel izpred oči.
Pozabiti na lastno bolečino.
Omejiti zlo. Samo to.

Ne, poezija ne zadostuje.
A prav ona je vir luči,
ki zmore zlo napraviti vidno.
Le zaradi njene natančnosti
zmorem ločiti sloje
osebne in obče resničnosti,
slediti neznanski navidezni
povezanosti vzrokov in posledic.

Razpadli so mi vsi sistemi pravičnosti.
Razpadel mi je jezik.
Sestavljam ga nazaj,
potrpežljivo, natančno,
stran za stranjo, stran za stranjo.
Tudi brez jezika
znam biti pri sebi.
Brazgotina v jeziku
mi služi, pričuje
čuječno.

Ves čas, ko pišem,
mi prišepetava
nasprotno, uničujoče nesmisle,
razbrzdane igre besed
in usod, vse vrste nemožnosti;
z divjo, nezaustavljivo močjo
mi trga resnico iz rok
in mi jo vrača isto, a spremenjeno:
s senco, neizmerljivo
in trepetajočo,
ki stvarem šele daje obliko,
dejanjem pomen.

Vmes, Center za slovensko književnost, Ljubljana, 1916

Foto: Studio Ko-Gu

Nada Marija Grošelj

Rodila se je 17. julija 1975 v Ljubljani. Diplomirala je iz angleškega in latinskega jezika na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, kjer je leta 2005 tudi doktorirala. Prevaja leposlovna, strokovna in znanstvena besedila iz angleščine, latinščine in švedščine in iz slovenščine v angleščino. Za več prevodov mladinske književnosti je prejela zlato hruško, leta 2018 tudi častno listino IBBY za prevod *Pike Nogavičke*. Leta 2007 je prejela nagrado Radojke Vrančič za mladega prevajalca, leta 2011 pa Sovretovo nagrado. Kot zunanja sodelavka na Filozofski fakulteti UL poučuje angleščino. Od leta 2009 organizira interdisciplinarni znanstveni Grošljev simpozij v sodelovanju z ZRC SAZU. Od leta 2010 sodeluje pri Festivalu Pranger kot vodja prevajalskega programa. Od decembra 2019 je predsednica Društva za antične in humanistične študije Slovenije, v Društvu slovenskih književnih prevajalcev je članica Nadzornega odbora. Kot samostojna prevajalka živi v Ljubljani.

1540

Že neopazno kot Bolest
Poletje je spolzelo –
pretiho, da bi uzrla v tem
Prelomljeno Prisego –
prečiščena Spokojnost,
ko že se daljša Mrak,
kot če Narava se s seboj
Popoldne umakne Vstran –
že se je prej Stemnilo –
že tuj je sinil Svit –
uglájen, vljuden, a moreč
kot Gost, ki ne strpi –
tako je brez Peruti
in brez pomóči Bark
ušlo Poletje lahnih nog
v dežele Lepega.
Ok. 1865

Emily Dickinson, *Ta svet ni konec: izbrane pesmi in pisma* (Knjižnica Kondor). Izbrala, prevedla in spremno besedo napisala Nada Grošelj. Mladinska knjiga, Ljubljana, 2017.

Foto: Tatjana Splichal

Jerneja Jezernik

Rodila se je leta 1970 v Celju. Na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani je zaključila študij slovenščine in nemščine. Ima tudi bibliotekarski izpit. Bila je profesorica, mentorica, poučevala je v slovenskih šolah v Nemčiji, bila urednica, novinarka in lektorica tednika Nedelja na avstrijskem Koroškem, vodja Slovenske študijske knjižnice v Celovcu, več let urednica in moderatorka literarnih oddaj na celovškem radiu Agora (Literarni razgledi, Sto žensk, slovenska literatura / Hundert Frauen. Slowenische Literatur). Po vrnitvi v Slovenijo je samostojna podjetnica na področju kulture. Že več desetletij se ukvarja z raziskovanjem in objavljanjem literarne zapuščine svetovne popotnice in pisateljice Alme M. Karlin. Je avtorica treh njenih biografij in njenih petnajstih del. Je članica Slovenskega kluba PEN, njegovega ženskega odbora MIRA in članica Društva slovenskih pisateljev v Avstriji. Živi in dela v Ljubljani kot prevajalka, avtorica, urednica in založnica.

»In – četudi jo je vseskozi mučilo, da ni mogla najti moškega, ob katerem bi lahko izpolnila ali vsaj dopolnila svojo spolno identiteto – je v nemogočih razmerah s pisanjem iztržila največ, kar je bilo mogoče,« je v svoji recenziji Alma M. Karlin – državljanka sveta za revijo Isis zapisal Marjan Kordaš. V časih, ko so žensko v zahodnem svetu, kot ugotavlja kulturna antropologinja Svetlana Slapšak, lahko oropali vseh državljanskih pravic in izključili iz družbe, če je bila nagnjena k nenavadnemu obnašanju, kot je bilo branje, pisanje, zavračanje zakona in potovanje, se je svetovni popotnici, pisateljici in teozofinji iz Celja vendarle posrečilo uresničiti samo sebe.

Pravzaprav ji je v tej sliki zmanjkal le en drobec. Kot je Alma zapisala v svoji korespondenci s Theo Schreiber Ga(m)melin, jo je vse življenje preveval občutek, da sodi med tista človeška bitja, ki ne zmorejo ljubiti. »Lahko da sem bila marljiva in prizadevna, toda v ljubezen – morda tudi zato, ker za to nikoli nisem imela priložnosti – nikoli nisem vplačala toliko, kot sem dobila izplačano. To je pač ločeni račun ljubega gospoda Boga, ki ga bom nekoč zagotovo morala poravnati.«

Jerneja Jezernik: *Nisem le napol človek: Alma M. Karlin in njeni moški*, Sanje, Ljubljana, 2016

Foto: Balbi

Bogomila Kravos

Rodila se je leta 1948 v Trstu. Učila je na slovenskih višjih srednjih šolah, bila v vodstvu tržaških gledaliških skupin SAG in NTT. Njena disertacija o tržaškem tekstu je bila nagrajena na natečaju Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu. Sodeluje s Slovenskim gledališkim inštitutom v Ljubljani, tržaškima Civico Museo Teatrale C. Schmidl in Slovenskim raziskovalnim inštitutom ter RTV postajama v Ljubljani in Trstu. Sopodpisala je scenarij dokumentarca *Pappenstory – Štorija o slovenskem amaterskem gledališču SAG* Trst, ki je nastal po njeni knjigi (Bela film, režiser Martin Turk, 2016). Knjižne objave in strokovni članki so sad tridesetletnega raziskovanja in zastavljanja vprašanj o slovenski identiteti na obrobju, kjer se slovenstvo spogleduje z »drugim« in na njem utrjuje svojo samobitnost. Kot slavistka, teatrologinja, doktorica znanosti s področja literarnih ved je samostojna raziskovalka in pisateljica. Živi in ustvarja v Trstu.

Do zdaj ni nihče ovrgel teze, da so nekdanji gledališčniki z organiziranim delovanjem daljnosežno začrtali smernice kulturne rasti slovenske skupnosti v Trstu.

Menda je bilo zato v povojni graditeljski vnemi gledališče tako pomemben dejavnik. Kdor je doživel fašizem, je želel, da profesionalno gledališče čim prej vzpostavi blišč pretekle meščanskosti in z visokodonečo besedo okolju prilagojenega ansambla ponovno utrdi slovensko identiteto tega mesta. Kot otroci smo gledali, kar je bilo nam primerno. Ko so se domači pogovarjali, smo radovedno prisluhnili pogovorom o nam nedostopnih predstavah. Tako je gledališče postajalo del naših vsakdanjih potreb. Bili smo publika v dvorani in priložnostni sodelavci na odru. Karkoli smo v gledališču počeli, nam je bilo v čast: sprejemali smo kritiko in bili kritični, ker nam ni bilo vseeno, do kod sega prodornost predstav. Prešteli smo se ob odprtju Kulturnega doma, ko je gledališče dobilo svoj oder, pozneje pa ubrali vsak svojo pot in bolj ali manj spretno uporabili osnovno znanje o svetovni in domači dramatiki, o odrski omiki in negovanem govoru, ki smo se ga navzeli v gledališču.

Aplavz, Založništvo tržaškega tiska, Trst (Italija), 2017

Foto: Suzan Gabrijan

Ana Roš

Rodila se je leta 1972 v Šempetru pri Gorici. Po končanem študiju diplomacije na Tržaški univerzi se je odločila slediti ljubezni in pristala v restavraciji Franko v lasti staršev svojega partnerja, Valterja Kramarja. V restavraciji je najprej pomagala kot natakarica, na prelomu tisočletja pa je svoje mesto že našla v kuhinji. Čez nekaj let je z Valterjem prevzela vodstvo restavracije. Leta 2016 je izišla epizoda o Hiši Franko v seriji *Chef's table*, ameriške produkcijske hiše Netflix, hkrati za svoje delo dobila Jabolko navdiha, priznanje Predsednika Republike Slovenije. Leto zatem jo je revija Restaurant razglasila za chefinjo leta, Hiša Franko pa se je zavihtela na 69. mesto lestvice 50 najboljših restavracij sveta (50Best). Leta 2018 se je povzpela na 48. mesto, leta 2019 na 38. mesto, leta 2020 pa je HIša Franko prejela prestižno priznanje 2 Michelinovi zvezdici. Njena kuhinja je zrcalo nje same in cenjena tako doma kot po svetu. Živi in dela v Kobaridu.

Ker se nagrada mira podeljuje izključno ustvarjalkam na področju poezije, esejistike, itd., ter na področjih premišljevanja o literaturi in kulturi, se zdi Ana Roš nenavadna, pa vendar idealna kandidatka. Knjiga Sonce in dež pomeni ultimativni pregled Aninega dela, zbirko njenih 75 najbolj prepoznavnih jedi, razvitih v ustvarjalnem navdihu.

Ana Roš je zagotovo kreatorka, ki stavi na vse ali nič. Ko opazujemo prelepo, vendar spreminjajočo se negotovost pozne pomladi v Aninih krasnih vampih, kuhanih v divjačinskem fondu s prvimi poletnimi lisičkami, si mislimo, da chefinja razume, kako se giblje pesem. Knjiga Sonce in dež je na ta način izjemna in subverzivna avtobiografija, v kateri ne bomo našli pretiranega razgaljenja, pač pa bolj način, s pomočjo katerega se Anine osebnostne karakteristike spleteje v veletok obče človeških izkušenj. Hkrati je Ani Roš uspelo sproducirati nežno, subtilno zgodbo, ki na unikaten način spregovori o ljubezni, pripadnosti, vznesenosti. Prava mala mojstrovina torej, ki jo poleg vsega odlikuje še humor in tudi svojevrsten optimizem; nenazadnje je Ana dokaz, da se je iz lokalitete moč prebiti med zvezde.

Gabriela Babnik Ouattara: Iz utemeljitve predloga za Literarno nagrado *mira 2020*

Foto: Eva Catrinescu

Đurđa Strsoglavec

Rodila se je leta 1967 v Pregradi na Hrvaškem. Študirala je na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, kjer je diplomirala leta 1994 in doktorirala leta 2001. Je preda vateljica južnoslovanskih književnosti in prevajanja v slovenščino na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Raziskovalno in pedagoško se ukvarja tudi s slovenščino kot drugim tujim jezikom in recepcijo slovenske literature v južnoslovanskem okolju. Njena prevodna in prevodoslovna bibliografija šteje več kot sto enot. Njen poglobljen prevajalski opus je izjemno zajeten, zaslužna je za številne kakovostne prevode uveljavljenih avtorjev in avtoric iz južnoslovanskega prostora. Poleg literarnih prevaja tudi humanistična besedila. Od leta 2014 je predsednica Društva slovenskih književnih prevajalcev. Leta 2019 je prejela nagrado Srbskega centra PEN za ne spregledljiv prispevek na področju posredovanja srbske književnosti v druge jezikovne kulture. Živi, prevaja, predava in ustvarja v Ljubljani.

Ljubim Maribor ob 17.00,
ko sneži
in so vsi veseli.

Rada imam Maribor ob 17.00,
ko sneži
in grem proslavljat rojstni dan.

Živim z Mariborom ob 17.00,
ko sneži
in ko ljudje kupujejo novoletne jelke.

Obožujem Maribor ob 17.00,
ko sneži
in je vsaka snežinka poljub,
ampak –
ali se ne bi še drugi meni malo umikali s pločnika?

Maribor ob 17.00, Revija Hotenja, 1985

Foto: Jordovič Potočnik

Renata Zamide

Rodila se je leta 1980 v Mariboru. Diplomirala je iz novinarstva na Fakulteti za družbene vede ter iz filozofije in splošnega jezikoslovja na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Delala je kot novinarka kulturne redakcije Radia Maribor, krajši čas v oglaševanju, nato pa se je leta 2006 zaposlila pri Študentski založbi (danes Beletrini), kjer je delala do leta 2016 na področju posredovanja prevodnih pravic na tuje trge, marketinga in promocije, e-knjige, vodila pa je tudi festival Literature sveta – Fabula. Od tam se je preselila na Javno agencijo za knjigo, sprva kot vodja priprav na projekt Slovenija, častna gostja na Frankfurtskem knjižnem sejmu, od leta 2018 pa JAK vodi kot direktorica. Strokovne članke in predavanja pripravlja za domače in tuje občinstvo. Je članica Združenja konferenčnih tolmačev Slovenije z opravljeno evropsko akreditacijo za tolmačenje iz nemščine in angleščine in članica Združenja Manager. Živi in dela v Ljubljani

Korona kriza z ustavitvijo javnega življenja ni le popolnoma spremenila naše izkušnje prostora zaradi omejitve gibanja, temveč tudi časa. Marsikdo je po dveh mesecih izolacije izgubil občutek zanj, se spraševal, kateri dan v tednu je, zdelo se nam je, da se je čas dobesedno ustavil, naša zmožnost strukturiranja dneva in tedna, manipuliranja z lastnim časom nam je nekako polzela iz rok. Zastali smo v sedanjosti, brez prave možnosti, da bi načrtovali vsaj bližnjo prihodnost. Nismo vedeli, kdaj bomo spet lahko videli družinske člane v drugem kraju, kdaj bomo lahko šli v službo, šolo, knjižnico, kino, na koncert ali počitnice. Sredi krize si je težko predstavljati prihodnost, ki je videti drugače kot živeta sedanjost. V tem obdobju je vsak našel svoje strategije, kako prilagoditi ritem življenja novim razmeram, kako upravljati s svojim časom, kako ga »prelisičiti«, da bi nam tekel predvsem čim manj tesnobno, delili smo ga na enote: »delo od doma«, »zoom sestanek« ali »šolanje doma z obveznim priganjanjem otrok«. In na enote branja. Knjige so lahko predstavljale ravno prihodnost, ki ni bila polna omejitev kot živeta sedanjost. Enota branja je postala nova rutina, vaja v domišljiji in pobeg izza štirih sten, tudi za mnoge, ki so sicer trdili, da za branje nikakor nimajo časa (ali pa ga niso znali ustrezno prelisičiti?). Korona kriza zato pomeni tudi ponovno najti užitek v knjigi – vključno z užitkom zamišljanja različnih možnih prihodnosti.

Čas za knjige – uvodnik, Bukla, posebna izdaja, 13. junij 2020, priložena k časopisom Delo, Večer in Primorske novice kot del nacionalne promocijske kampanje JAK »Vrnitev napisanih«

Foto: Ana Iza Sajko

Alenka Zor Simoniti

Rodila se je 25. decembra 1957 v Ljubljani, leta 1981 je diplomirala iz angleškega in slovenskega jezika na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. V času študija je nekaj let delala na Radiu Študent. Leta 1982 se je zaposlila kot novinarka v Uredništvu oddaj o kulturi na Televiziji Slovenija, kjer je vodila in urejala različne oddaje in zanje pripravljala prispevke, med drugim za oddaje Kulturne diagonale, Ne prezrite, Oči kritike, Forum, Integrali, Osmi dan, Kultura in Profil.
Že petindvajset let pripravlja Pisave, avtorsko oddajo o literaturi, v kateri skuša poglobljeno, poljudno in vizualno sugestivno približati gledalcem slovenske in tuje literarne svetove. Oddaja je odprta do različnih literarnih tokov, smeri, zvrsti in žanrov, v njej so predstavljeni tako klasiki, najvidnejši sodobni avtorji kot mladi ustvarjalci. Objavila je tudi več knjižnih ocen in intervjujev z domačimi in tujimi književnicami in književniki v različnih revijah. Živi v Ljubljani.

Lahko rečem, da je Alenka Zor Simoniti edina slovenska novinarka v uredništvu za kulturo TVS, ki resnično pozna opuse slovenskih literatov in zna z njimi narediti take televizijske oddaje, da njihova literatura dobi v mediju svoj profil, pomen in smisel. Kot novinarka kulturne redakcije Slovenske televizije Slovenija, ki obravnava slovensko knjižno produkcijo, omogoča mnogim literarnim avtorjem, da spregovorijo o svojem delu. V tem času je nastala cela vrsta literarnih portretov, ki so pomemben dokument nacionalne književnosti. S svojo blagohotno zagrizenostjo nam ponuja vednost o slovenskih literatih, o tisti modrosti, ki seva iz njihovih knjig in brez katere ne more prebiti noben pozoren in zrel človek. Njena drža, njen glas in njena pripravljenost pomaga premostiti naše averzije. Opozarja nas na velike modrosti, ki nam jih ponujajo knjige. Ustvarjalna je v vseh pomenih te besede, kajti kreativna dejavnost ni le pisanje, temveč tudi razmišljanje o pisanju, posredovano z avdiovizualnimi mediji, ki gredo vzporedno s pisanjem na papir. Pripada poklicu kulturne novinarke in mu je v ponos.

Meta Kušar: Iz utemeljitve predloga za Literarno nagrado *mira 2020*

Likovniki za nagrado MIRA 2020

Milena Gregorčič

Linije in transparence 73,
akril na prosojni foliji,
46 cm × 46 cm, 2015

E-naslov: *milena.gregorcic@gmail.com*

Rodila se je leta 1952 v Ljubljani. Obiskovala je ljubljansko Šolo za oblikovanje, kjer je maturirala na oddelku za grafiko. Študij je nadaljevala na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani na oddelku za slikarstvo, kjer je leta 1976 diplomirala. Podiplomski študij je nadaljevala na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani na specialki za grafiko, kjer je magistrirala. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Vse postaje na ustvarjalni poti akademske slikarke Milene Gregorčič omogočajo vpogled v skrajno intimnost umetnice, v njene misli, ideje, stališča. Njeno raznoliko, a sistematično ustvarjanje je bilo od začetkov osnovano na risbi. Ustvarila je impresivne cikle risb nenavadnih oblik in formatov, v katerih vse do danes raziskuje pomen črte kot najosnovnejše, bistvene sestavine risbe, ki se je v poznem modernizmu ob izkušnjah minimalističnih, analitičnih in konceptualnih praks osvobodila iluzionizma ter jo vzpostavila kot samostojen element likovnega izražanja.

Cikel slik *Linije in transparence* nastaja od leta 2014. »Linije,« pravi, »so kot ljudje, vsaka je drugačna, vsaka s svojim karakterjem in svojim druženjem. Ljudi ne morem spreminjati, lahko pa to naredim s svojimi linijami, v povsem likovnem nagovoru.« Vse te podobe, ki jih slikarka s tako asociativnim vizualnim nagovorom ves čas nadgrajuje, so sestavljene iz nenehno bežečih polnih in prosojnih linij, ki na vzvalovani likovni površini prosojnega nosilca vizualnega sporočila tvorijo trodimenzionalna telesa slik. Prefinjeno tanka črta. S krhko svetlobo se na prosojni foliji, ki ustvarja vtis fluidne materije (neke vrste antimaterije), razodeva v polni liniji, drsajoče polzeči med valovi nespremenljive tišine, centimeter za centimetrom, in se z neprekinjeno linijo spreminja v čarobno iluzijo.

Tatjana Pregl Kobe: Čarobna iluzija linij, september 2020

dosedanje nagrajenke

2013

Jolka Milič (1926) je prevajalka, esejistka in publicistka, ki gradi most med italijansko in slovensko kulturo. Prejela je več kot deset prestižnih mednarodnih nagrad. Kot ambasadorka slovenske književnosti in jezika daje v svojem bogatemu opusu prevedenih knjig glasove tudi mnogim pesnicam.

2014

Maja Haderlap (1961) je dvojezična avstrijsko-koroška slovenska pesnica in pisateljica ter univerzitetna predavateljica. V nemškem jeziku napisan roman Angel pozabe, kasneje preveden tudi v slovenščino, govori o medvojnem obdobju koroškega partizanstva. Zanj je prejela prestižne mednarodne nagrade.

2015

Ksenija Jus (1972) je pesnica, skladateljica, kantavtorica in članica Ženskega pevskega zbora Kombinat. Njene pesmi so bile prevedene v mnoge tuje jezike. V njih je navzoča drzna kritika, neprizanesljiva ironija, včasih tudi ciničen pogled, ki pa ne preglasi močne lirične izpovednosti njenih pesmi.

2016

Silvana Paletti (1947) je slovenska rezijanska pesnica, pisateljica, raziskovalka in izvajalka rezijanskega ljudskega izročila. Piše v slovenskem jeziku, rezijanskem narečju in v furlanščini. Svoje pesmi, ki jih naseljuje s podobami rodne Rezije in jo tako na poseben način varuje pred neprijazno usodo, tudi poje.

2016

Svetlana Slapšak (1948) je kritičarka, znanstvenica, antropologinja in doktorica antičnih študij. Pronicljiva opazovalka in izjemna intelektualka s svojo nezamenljivo angažirano držo ob poglobljenem uvidu v antični svet brezkompromisno kritično interpretira in komentira sodobno družbeno dogajanje.

2017

Alenka Jensterle Doležal (1959) je pesnica in literarna znanstvenica. Od leta 2002 živi v Češki republiki. Predava slovensko književnost na Karlovi univerzi v Pragi, kjer je organizirala več slovenističnih konferenc. Že štirikrat je na Češkem organizirala festival slovenskih pesnic Mladi mesec.

2018

Stanislava Chrobáková Repar (1960), slovaška in slovenska pesnica, pisateljica, prevajalka, literarna kritičarka, znanstvenica, urednica in založnica, je s svojimi literarnokritiškimi eseji ter s svojo prozo in poezijo vnesla v slovenski kulturni prostor nov pogled na umetniško izražanje in kljub ženskam neprijaznemu okolju ohranila pokončno držo.

2019

Neda Rusjan Bric (1967), igralka in režiserka, se je po študiju redno zaposlila v Slovenskem mladinskem gledališču v Ljubljani, s katerim je sodelovala že od leta 1993, in do danes ostala stalna članica. Je tudi avtorica dramskih predlog za svoje večmedijske projekte in pisateljica, ki iz preteklosti tihotapi pomembne primorske osebnosti.

Komisija za literarno nagrado miru

Komisija za literarno nagrado ***mira***, ... še nimam novega besedila

Izdal: ŽO SC PEN *Mira*
Uredila: Tatjana Pregl Kobe
Uvod: Tanja Tuma
Lektoriral: dr. Jože Gasperič
Oblikovala: Andrejka Čufer
Abo grafika d.o.o.
Ljubljana, 7. oktober 2020

JAK JAVNA AGENCIJA ZA KNJIGO RS
P.E.N. Slovenski center PEN
VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE BERLIN
BOTSCHAFT DER REPUBLIK SLOWENIEN BERLIN
Slovenski kulturni center Berlin
Slowenisches Kulturzentrum Berlin
cankarjev dom
NIKE Rotary klub | Ljubljana | Nike
Vivo catering
Rotary Club Ljubljana

Nominirake
za literarno nagrado
mira
2020

Nada Marija Grošelj

Jerneja Jezernik

Barbara Korun

Bogomila Kravos

Ana Roš

Đurđa Strsoglavec

Renata Zamide

Alenka Zor Simoniti